

[Ragnhild Andersen.]

færdelig Masse Spekulationer og Vanskeligheder og mange, mange Udgifter, som man ikke har Raad til.

Heroverfor er det, vort Parti vil mene, at der maa mere til end her foreslaaet, naar vi skal tage Stilling til et saa vigtigt Spørgsmaal i Forbindelse med hele den sociale Forsorg for Moder og Barn. Vort Forslag gaar derfor ud paa, at Samfundet for det første overtager en væsentlig Del af Udgifterne ved en Barnefødsel, saa at disse ikke kommer til at hvile paa den enkelte Familie eller Moderen alene, og at der ydes Hushjælp til Mødrene, naar de ikke selv kan passe deres Hjem. For det andet, at vordende Mødre med Erhvervsarbejde uden for Hjemmet faar Ret til Frihed 8 Uger før og 8 Uger efter en Fødsel og i denne Tid oppebærer Erstatning for tabt Arbejdsfortjeneste, saa at Hjemmets Økonomi ikke forringes af den Grund, at Moderen venter et Barn. I Dag er det jo saadan, at kun de Kvinder, der hører under Fabriklovgivningen, kan faa et Dagpengebeløb, medens Husassistenter, Kontorkvinder, Ekspeditricer og alle andre arbejdende Kvinder er afskaaret fra enhver Form for Hjælp i det Øjeblik, de er inde i et Svangerskab. For det tredje er vi af den Opfattelse, at det maa forbydes Arbejdsgiverne at afskedige Kvinder paa Grund af Graviditet.

Og naar Spørgsmaalet saa bliver om, hvilke Kvinder der skal kunne komme i Betragtning ved en saadan Mødrehjælp og Erstatning til erhvervsarbejdende Kvinder i Forbindelse med Moderskabet, er vi i vort Parti ganske enige i de Synspunkter, der gøres gældende i Befolkningss Kommissionens Betænkning, hvor man hævder, at denne Hjælp til Mødrene er af saa stor samfundsmæssig Betydning, at den som en Ret bør tilkomme det store Flertal af Mødre i vort Land, saavel nydende Medlemmer af statsanerkendte Sygekasser og Sygeforeninger som dem, der kan godtgøre, at naar de ikke kan staa i en Sygeforsikring, er Grunden den, at de ikke opfylder Helbreds betingelserne. Og herudover skal i øvrigt enhver Kvinde kunne indsende Begæring om at faa Moderskabsydelse.

Min Gruppe har fundet det rigtigt, at disse Forslag behandles sammen med Mælkehjælpen, og det er mit Haab, at alle Rigsdagens Partier vil medvirke til deres Gennemførelse.

Det forholder sig jo saaledes, at Kvinderne lige siden Svangerskabslovens Vedtagelse i 1937 har ventet paa disse Fremskridt. Netop ved den nævnte Lovs Be-

handling blev det jo fra alle Partiers Side her i Tinget fremhævet, at økonomisk Hjælp og Støtte var en nødvendig Forudsætning for, at man kunde gaa med til Svangerskabslovens Vedtagelse. Det er nu den ene Side af Sagen.

Den anden Side af Sagen er, at vi paa længere Sigt har Pligt til at føre en positiv Befolkningspolitik og ikke har Ret til at lulle os ind i den Tanke, at nu er Fødselshyppigheden tiltagende, og saa gaar det nok fremover. Om end Fødselshyppigheden har været tiltagende i de senere Aar, er der ingen Tvivl om, at kun en positiv Befolkningspolitik, hvorigennem man økonomisk og socialt gennemfører Foranstaltninger til Gavn for Mødrene og Børnene, vil være Garantien for, at denne Udvikling fortsættes.

Jeg skal ikke profetere om Fødselshyppigheden i den nærmeste Tid, men jeg skal fremdrage visse Kendsgerninger, som viser, at Uviljen mod at sætte Børn i Verden er tiltagende hos Kvinderne, og at dette i fremherskende Grad skyldes daarlige økonomiske Forhold, sociale Vanskeligheder af den ene eller den anden Art. Der blev i gynækologisk Selskab for nogle Uger siden redegjort for en stor lægelig Undersøgelse af de kriminelle Aborters Antal i de sidste 10 Aar, og ifølge denne opgøres Antallet af Svangerskabsafbrydelser til det tredobbelte under Forløbet af den sidste Krig, og Dødeligheden ved disse Afbrydelser er ydermere stigende. Særlig fra 1941—42, altsaa i de sidste Krigsaar, er Tallene steget, og — hvad der ogsaa er, værd at mærke sig — Undersøgelsen viser, at de fleste af de Kvinder, der gaar den farlige Vej til Kvaksalveren, er gifte Kvinder og ikke ugifte Kvinder.

Disse Tal og Oplysninger fortæller os lidt om, at Udsigten til Straf visselig ikke bringer en vordende Moder paa andre Tanker, men at Samfundets Hjælp og Bistand i økonomisk Henseende er det, hun har Brug for. Dette understreges ogsaa af Mødrehjælpens Erfaringer. Af 2400 Kvinder i København, som i de sidste 5 Aar har søgt Mødrehjælpens Bistand med Ønsket om at faa deres Svangerskab afbrudt, har den ene Trediedel udelukkende angivet økonomiske Aarsager som Grunden til, at de ønskede Svangerskabet afbrudt og ikke turde sætte et Barn i Verden. Og — siger Mødrehjælpens Leder, Fru Vera Skalts, i en Udtalelse til „Berlingske Tidende“ den 10. Marts — foruden disse 700, som kom til Mødrehjælpen, er mange Gange 700 gaet til Kvaksalveren. Og ved samme Lejlighed